

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Říjen 2023

NOSÍME V SOBĚ NEUHASITELNOU ŽÍŽEŇ

Promluva papeže Františka při návštěvě Mongolska

V Bibli se v jednom žalmu píše: "Bože, ... má duše po tobě žízni, touží po tobě mé tělo jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země." (Ž 63,2). Toto nádherné zvolání provází naši životní cestu uprostřed pouští života, kterými procházíme. A právě v takovýchto situacích nás oslovuje dobrá zpráva: na své cestě nejsme sami.

Naše vyprahlost nemá moc učinit náš život navždy neplodnými, volání naší žízně nezůstane nevyslyšeno. Bůh Otec poslal svého Syna, aby nám dal živou vodu Ducha svatého, která uhasí žízeň naší duše (srov. J 4,10). A Ježíš Kristus nám ukazuje cestu k utišení: je to cesta lásky, po níž šel celou dobu, až na kříž, a na níž nás vyzývá, abychom ho následovali, "ztratili svůj život, abychom ho znovu našli" (srov. Mt 16,24-25).

Zastavme se společně u těchto dvou aspektů: u žízně, která v nás přebývá, a u lásky, která naši žízeň hasí. Především jsme povoláni rozpoznat žízeň, která v nás přebývá. Biblický pisatel žalmů volá k Bohu o své žízni, protože jeho život se podobá poušti. Jeho slova mají zvláštní ohlas v zemi, jako je Mongolsko, kde se teď právě setkáváme. Mongolsko se rozprostírá na obrovském území, které je poznamenáno vyprahlostí stepí a pouští.

Mnozí z vás jsou zvyklí na krásu a únavu chůze, která připomíná podstatný aspekt biblické spirituality: všichni jsme vlastně "Boží kočovníci", poutníci hledající štěstí, poutníci žíznící po lásce. Poušť, kterou žalmista evokuje, se tedy vztahuje k našemu životu: jsme tou vyprahlou zemí, která žízní po čisté vodě, po vodě, která by uhasila naši žízeň v hloubce; je to naše srdce, které touží objevit tajemství pravé radosti, která nás i uprostřed existenciální vyprahlosti může doprovázet a udržovat.

Ano, nosíme v sobě neuhasitelnou žízeň po štěstí; hledáme smysl a směr svého života, motivaci pro činnosti, kterým se každý den věnujeme; a především žízníme po lásce, protože jediné láska nás skutečně uspokojuje - otevírá nás důvěře a dává nám vychutnat krásu života. To je obsah křesťanské víry: Bůh, který je láska, se ve svém Synu Ježíši přiblížil tobě, mně, nám všem, chce sdílet tvůj život, tvou práci, tvé sny, tvou žízeň po štěstí. Bůh nám sice dává pocítit žízeň, ale vzápětí ji přichází tišit. A poskytuje nám i útěchu na této cestě: své Slovo a svého Ducha.

Vatican news

KŘEŠŤAN A EKOLOGIE

P. Miloš František Převrátil

absolvent oboru Ochrany přírodního prostředí na Přírodovědecké fakultě UK v Praze

Křesťanství a ekologie jsou na první pohled dvě téměř zcela odlišné oblasti. Pokud ale máme na mysli ekologii jakožto péči o životní prostředí, pak křesťanství může být jejím průkopníkem. Už třeba svým důrazem na život podle vyššího řádu, nehromadění pozemského bohatství, důrazem na dobrovolnou skromnost a vděčné přijímání života, ve kterém - na rozdíl od konzumního stylu života - nemusím mít všechno. Křesťanství vede jinam než reklama slibující ráj na zemi pro toho, kdo si něco koupí. Pro toho, kdo upřímně žije v křesťanství,

Skromnost ale nemůže být vnucená, není to bída pod hranicí životního minima. Ta naopak mnoha lidem bere svobodu a schopnost chovat se s ohledem na něco nebo někoho druhého, a tak vede spíš k zoufalému drancování. Bída vede k tomu, že se lidé zaměřují na holé přežití. Zatímco dobrovolná a přiměřená chudoba naopak vede k souladu, k harmonii s Božím

řádem, s ostatními tvory, a dává radost a pokoj. Jakmile něco nechci, ale musím, nemohu se svobodně rozhodovat a nemohu se z toho ani radovat.

Svět je jako dům, kde bydlíme spolu s ostatními tvory. A ekologie je vlastně naukou o životě v tomto společném domě – ostatně to vyplývá už z názvu: eko- pochází z řeckého „oikos“ (dům) a podobný význam má i ve slovech ekonomie nebo ekumenismus. Ekologie stejně jako křesťanství nabízí rozumná pravidla pro společný život. Když přijdu k někomu na návštěvu, když vidím, že je tam dobře a hezky a nechci to všechno poničit, rušit druhé, našlapat na koberec atd., tak se musím chovat podle určitého pořádku, který tam někdo přede mnou zavedl. A světu tento řád dal Bůh. Vtiskl do naší duše smysl pro harmonii, pro soužití v řádu s ostatními - s lidmi i živočichy, s rostlinami i všemi ostatními složkami přírody. Pokud to pochopíme a přijmeme, bude nám tu spolu dobře. Může být radostí i něco nemít.

Podobně jako o jiných problémech, které v současnosti musíme řešit, se přímo o ekologii donedávna nemluvilo ani v Bibli, ani jinde. I když víme o ekologických škodách způsobených lidmi již velmi dávno – například o rozšiřování pouští a změnách klimatu vlivem odlesňování a spásání pastvin v severní Africe a jižní Evropě, do středověku lidstvo bojovalo o přežití s mocnou přírodou poměrně slabými prostředky. Dnes už je situace jiná. Během pár let dokážeme přetvořit krajinu v obrovském měřítku. Tuto možnost v době sepsání biblických textů naši předkové ve víře neřešili. Zároveň ale v Bibli najdeme mnoho odkazů na velikost a krásu Božího díla. Jde o celé

chvalozpěvy stvoření, skrze které se zjevuje velikost, krása a láska Boží - například žalm 148.

V První knize Mojžíšově se ale také píše, že si máme „podmanit zemi“ (Gn 1,28). Židé a křesťané jsou proto někdy obviňováni, že z tohoto textu Bible převzali a do naší kultury vnesli podnět, aby lidé zemi ovládali a podmanili si ji, jak se jim to hodí. Ale je špatným pánem domu ten, který všechno a všechny využívá, jen aby se měl na čas dobře; který nemyslí na ostatní, ani na ty, kteří v tom domě budou žít během dalších generací. A navíc - my pány nejsme.

Onen biblický text nám říká: Bůh je Pánem, my jsme jen správci v krásné zahradě, kterou nám on dal na starost. Nejsme měřítkem, podle kterého se má vše uspořádat. Řád do světa vložil Bůh a my jsme před ním – ačkoli zde na zemi jakožto lidé máme výsadní pozici - zodpovědní za respektování tohoto řádu. Nehlásáme tedy: „Zpátky na stromy, člověk nemá právo na světě nic předělávat.“ Naopak, k lidskému poslání patří i to, že máme zemi kultivovat a přetvářet. Ale i v tom máme sledovat ne svou, ale Boží vůli a soulad s ostatním tvorstvem.

Pro leckoho může být těžké najít hranici, jak správně žít, aby nepoškozoval životní prostředí. Člověk může sledovat a pít se po tom, co si kupuje, z čeho to je, v čem je to zabalené, jaké obtíže by mu přineslo používání recyklovaných obalů... Vždycky, když mám někam jet autem, kladu si otázku, jestli je to opravdu nutné. Těžko se ale stanovuje, co je přípustné, a co už ne. Já bych ji hledal uprostřed svého vlastního srdce. Svou víru a vztah k Bohu a k jeho řádu považuji za světlo, které se dotýká všeho. Když je člověk ochoten nechat si od Boha – a to třeba i skrze druhé lidi - mluvit do toho, jak žije a čím se zabývá (a týká se to i životního prostředí), a je přitom otevřený, citlivý a ohleduplný, pak nemůže dělat nějaké velké průšvihy.

Je už úplně jasné, že se na světě vedle vojenských hrozeb a terorismu rozvíjí různá jiná nebezpečí, jejichž důsledky dnes nelze domyslet. Už dnes mnoho lidí trpí zdravotními problémy vlivem poškození kvality životního prostředí. Globální problémy, které jmenujete, mohou v průběhu několika desetiletí učinit Zemi těžko obyvatelnou. A proč se tím málokdo zabývá? Odpovím otázkou: Proč se mnozí nestarají o spásu své duše? Vždyť Bůh to jistě chce. Chce spasit všechny a stejně tak nám chce pomoci splnit i náš úkol dobře spravovat Zemi. Jenom to musíme chtít i my sami. Bůh chce svět zachránit i pro pár spravedlivých - vzpomeňte na Abrahamovo orodování za hříšnou Sodomu (Gn 18, 16-32). Ten příběh skončil špatně. Ale ten náš nemusí.

z webu Katolického týdeníku

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

(28. neděle v mezidobí)

Z evangelia podle Matouše:

Ježíš k nim znovu mluvil v podobenstvích: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechťeli jít. Poslal znovu jiné služebníky se slovy: ‚Řekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojdte na svatbu!‘ Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem. Ostatní chytli jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabili je.

Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: ‚Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; jděte tedy na rozcestí, a koho najdete, pozvěte na svatbu.‘ Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré; a svatební síň se naplnila stolovníky.

Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: ‚Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?‘ On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: ‚Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.‘ Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán.“

(Mt 22,1-14)

Náměty k meditaci

- Podobenství je adresováno tehdejšími jeruzalémským vůdcům a autoritám, kteří byli přesvědčeni, že jsou Bohem privilegováni a že mají své jisté. Bohužel bylo po celá staletí automaticky zevšeobecnováno na všechny Židy. Jeho poselství je však aktuální i dnes a pro nás.
- Král uspořádá svatební hostinu svého syna. Už první posluchači v tomto obraze mohli poznat, že králem je Bůh, který připravuje pro Ježíše, svého Syna, hostinu konce věků. Pozvaní hosté však královu nabídku odmítnou. Mají pro to své „rozumné“ důvody.
- Touto reakcí fakticky popírají velkolepost královské hostiny, nedoceňují privilegium, že mohou přijít na takovou hostinu. Někteří dokonce pochytili tyto služebníky, potupně je ztýrali a zabili. Je to zjevná narážka na osud Jana Křtitele, Krista či samotných učedníků.
- Neznamená to ale, že by hostina byla odvolána. Byli pozváni lidé z periferie, dobří i zlí. Znamená to, že na ní nemusejí být ti, kteří bylo veřejně nominováni, naopak tam mohou být ti, které bychom tam nečekali (nebo ani nechtěli?!).

„Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“ On se nezmohl ani na slovo.“

- Co je myšleno svatebním rouchem? Evangelista Jan píše v knize Zjevení: "To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově." Bílé roucho mají ti, kdo přijali odpuštění skrze smrt Ježíše Krista. Ti, kdo odložili svoje vlastní snahy vést si svůj život a kdo jej dali do Kristových rukou. A právě takoví stráví věčnost s Kristem.
- Nestačí být povolán, tj. pokřtěn; nestačí přijmout pozvání na svatební hostinu; nestačí slíbit otci, že půjdu na vinici! Mnohem více záleží na tom, jak budeme na konci před Bohem "vypadat", zda jsme konali vůli Otce nebo ne!

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatá Terezie z Lisieux

(1873-1897)

Být malý znamená vůbec nepozbývat odvahy kvůli svým chybám, protože děti často upadnou, ale jsou příliš malé, než aby si ublížily.

sv. Terezie od Dítěte Ježíše

Každý z nás prožívá ve svém životě období, kdy se Bůh „skrývá“ a zdá se, jako by nebe ani neexistovalo. Tyto chvíle jsou nevyhnutelnou etapou naší cesty k Bohu. Bereme-li svou víru vážně, nutně dříve či později dospějeme do bodu, kdy musíme umřít sami sobě, aby se v nás mohl zrodit nový život. Bůh používá mnoha způsobů, aby nás očistil od starého člověka: může jít třeba o nezdary, ponížení, zármutek nad odchodem milovaného člověka, stárnutí, tělesnou nebo

duševní chorobu. Dokonce i naše stále se opakující chyby a neschopnost se jich zbavit se mohou stát prostředkem naší proměny. Ale jak na to?

V tom nám může pomoci sv. Terezie z Lisieux. Na první pohled se možná může zdát, že tato křehká francouzská karmelitka stále jakoby zasněná s náručí plnou květů není právě nejvhodnější pomocnicí při řešení „životních krizí“. Při studiu její autobiografie ale zjistíme, že Terezie rozhodně „neměla na růžích ustláno“. Ve věku čtyř a půl roku ztrácí matku, pak i „druhou a třetí mámu“, když sestry Pavlína a Marie odcházejí na Karmel. Následuje vážná nemoc, po jejímž zázračném vyléčení se ocitá v krizi skrupulí. Po vlastním odchodu na Karmel (v 15 letech) útrapy nepřestávají. Naopak. Duševní nemoc a smrt milovaného otce, téměř nepřetržitá duchovní neútěcha, nepřijetí ze strany komunity, zkoušky víry, tuberkulóza. Kde se při tom všem bere lehký úsměv, který skoro nikdy nemizí z Terezčiny tváře?

O vnitřním životě této světice nám může hodně povědět formace jí svěřených novic. Vždyť jedna z nich (Marie Magdaléna od Nejsvětější Svátosti) jako svědkyně v rámci kanonizačního procesu uvedla: „Bylo vidět, že dělá všechno, co nám říká.“

1. Terezie rozjímá Písmo svaté. Když trpí, pochybuje nebo po něčem touží, hledá odpověď ve Slově Božím. Její život je žitým evangeliem. Vyjadřuje to slovy: „Mohu se sytit jen Pravdou.“

2. Důvěra. Terezie žije v naprosté závislosti na Bohu. Ví, že není schopná posvětit se svými vlastními silami. Nechává tedy Boha, aby v ní pracoval

on sám. Dává se mu a stará se jen o stálou otevřenost svého srdce. S odevzdaností přijímá neútěchu, nemoc i noc víry: „Když jsem se dala Ježíši, abych mu dělala radost, nesmím ho nutit, aby plnil mou vůli místo své.“

Nechává své novicky svobodně mluvit o všem, co si myslí, dokonce i o pokušeních proti své novicmistrové. Považuje-li to za nutné, poví jim i o vlastních bojích a nesnázích. Povzbuzuje je slovem i příkladem. Říká: „Zachovejte si důvěru. Je nemožné, aby na ni Bůh neodpověděl. Vždycky měří své dary podle naší důvěry!“

3. Statečnost. Terezie nezná kompromisy a polovičatosti. Důsledně učí své svěřenkyně, aby samy sebe pokládaly za nic a stále na sebe zapomínaly. Na vysvětlenou dodává: „Je třeba pěstovat malé ctnosti. Někdy je to těžké, ale Pán Bůh nikdy neodpírá první milost, která dává odvahu k přemožení sebe;

4. Terezie nemá ráda smutek. Její veselost je přímo nakažlivá. Už jako dítě často cituje větu „Smutný svatý je smutný svatý.“ Čas rekreace je, podle vzpomínek sester, často vyplněn Tereziinými šprýmy pro obveselení celé komunity. I ve své poslední nemoci projevuje ustavičnou radost a snaží se rozptýlit všechny, kteří jsou zdrceni její blízkostí se smrtí.

Je si vědoma pravdivosti slov svého zpovědníka: „Poděkujte Pánu Bohu za to, co pro vás dělá, neboť kdyby vás opustil, nebyla byste andílkem, ale stala byste se malým démonem.“. S odvahou dítěte, které ví, že je milováno, nic nepředstírá. Přichází před nebeského Otce taková jaká je – maličká, nedokonalá, slabá – aby On sám byl její dokonalostí, silou a svatostí. Na druhé straně si nemyslí, že ji Boží milost promění bez jejího přičinění. Když sama na sobě zakouší, jak se Boží Láska rozdává všem, kteří otevřeně přiznají svou chudobu, touží se s Ní naprosto ztotožnit. Dává Bohu celý svůj život, minutu za minutou. Jak sama řekla: „Nic mimořádného, jen velmi malé věci, které může obětovat velmi malá duše.“ S vynalézavostí zamilované si nenechá ujít nic, co by Mu mohla obětovat a do nejnepatrnějšího skutku vkládá veškerou intenzitu své lásky.

Neznepokojuje se starostmi o svou svatost. Usiluje jen o jediné: aby zůstala spojená s Kristem. Říká Ježíši: „Abych mohla milovat, jako ty miluješ, musím si vypůjčit tvou vlastní lásku.“ Odevzdává Mu proto zcela svou vůli i sebe sama, aby On sám byl její ctností a svatostí, jejím prostřednictvím jednal a v ní žil. Nechce tak hromadit zásluhy pro život věčný, vše dělá pro radost Bohu, pro Něj touží zachraňovat duše. Dokonce i po své smrti: „Chci své nebe prožívat tak, že budu konat dobro na zemi. Nechci odpočívat, dokud budou existovat duše, které je třeba zachránit.“

Terezie užívala obraz malého dítěte, které vezme Bůh Otec do náruče, jakmile zahlédne, jak s námahou zvedá svou malou nožku na první schod. Nejde v první řadě o úspěch v podobě konkrétního skutku nebo dosažení určité ctnosti. Mnohem důležitější je nepřestat se snažit. Když řekneme Bohu své „ano“ tím, že se Mu v těžkých okamžicích odevzdáme a s pokorou přiznáme i svá selhání, dáváme Mu větší prostor, aby mohl očistit svůj obraz, který do nás při stvoření vložil.

Myšlenka na nebeské štěstí nejen že mi nepůsobí radost, nýbrž se i často táží, jak budu moci být šťastnou bez utrpení. Ježíš bez pochyby změnil mou přirozenost. Jinak bych naříkala po utrpení a slzavém údolí. Nikdy jsem od dobrého Boha nežádala, abych zemřela mladá; zdálo se mi to zbabělostí. Ale on sám mi od mládí vnukl přesvědčení, že má pozemská pouť bude krátká. Jedinou mou radostí je myšlenka: plnit vůli Páně...

Ivana Svěráková

Modlitba

Milosrdný Bože, sváté Terezii jsi ukázal, že musí zůstat maličká, menšit se stále víc a víc, abys ty mohl růst. Na její přímluvu nám dej opravdovou pokoru srdce a hluboké přesvědčení, že bez tebe nejsme nic a nic nezmůžeme.

Denní modlitba církve

LITURGICKÉ OKÉNKO

Společná slavnost (kapitola 2)

Ježíšova rodina, stejně jako ostatní židovské rodiny dodnes, slavila každou sobotu radost ze života s Hospodinem. „Sobota je pro židy pupeční šňůrou mezi tímto a budoucím světem,“ říká pražský rabín Karol Sidon. Velikonoční večere je pro židy největší slavností.

Ježíš při svých posledních Velikonočních tuto slavnost ještě zvětšil. Radost slavnosti pro něj byla tak důležitá, že při svém posledním hodu beránka nenechal na velikonoční hostinu padnout stín své blížící se smrti. Tak se ponořil do slavnosti, že nikdo nemohl říci: „Ježíši, ty jsi letos nějak posmutnělý...“

Slavit lze jen z radosti, z velkorysosti. Však se nám Ježíš vyznává: „Jste moji přátelé, až na život a na smrt...“ Máme větší důvod k radosti a slavení než starý Izrael.

Večeře Páně není soukromou modlitbou, ale společnou slavností. Setkáváme se při ní s Bohem a s lidmi. Obojí je důležité. Boha těší, jsme-li rádi na světě, vychutnáváme-li si jeho dary, oceňujeme-li jeho práci, přátelství a velikost. Bůh je rád, přicházíme-li k Večeři Páně také kvůli druhým lidem. I rodiče říkají: „Jsme rádi, že nás mají děti rády, ale neméně nás těší, stojí-li naše děti vzájemně jeden o druhého.“

Společná modlitba vychází a roste z modlitby soukromé. Modlitba je setkáním, vyžaduje umění naslouchat i vyjádřit se. Při setkání má být naslouchání a mluvení vyvážené. Abych měl co vydechnout, musím se nejprve nadechnout. Než o něčem mohu mluvit, potřebuji nejprve dost pozorovat, porovnávat a otvírat se.

Soukromá modlitba je snazší než společná (tak jako je snazší setkání ve dvou než ve větší skupině), nemusím se s nikým dělit o pozornost, brát ohled na ostatní, jsem „pánem svého času“, určuji plynutí jejího průběhu. Modlitba je velikým uměním. (Naučili jsme se modlitby, ale neučíme se modlit se).

Večeře Páně je společnou modlitbou. Ta byla vždy více ceněná než soukromá. I spolupráce v partě, kolektivní sport, hudba ve skupině nebo orchestru, je větším uměním než výkon jednotlivce. Samozřejmě předpokládá zvládnutí oboru, řemesla nebo nástroje, ale vyžaduje i další dovednost - umění souhry a spolupráce s druhými. Umět dát přednost druhým, neprosazovat se na úkor jiného, nechat se vést..., to vše svědčí o tom, že modlitba s druhým je znamením velké blízkosti.

Po dlouhá staletí byla liturgie to, co dělal kněz. Věřící se liturgie účastnili pasivně, zpívali nebo se modlili často úplně jiné modlitby. Po II. vatikánském koncilu slaví liturgii všichni, pod vedením předsedajícího (biskupa nebo kněze). Protože je liturgie dílem celého společenství, potřebujeme se učit společně Večeři Páně slavit.

Bůh nám věnuje obrovskou pozornost. Zažili jste, že vás někdo přehlížel, nebavil se s vámi, neměl pro vás čas? Bůh je ochoten se s námi bavit do sytosti. Ale naše osobní prožívání vztahu k Bohu bývá, stejně jako k lidem, proměnlivé.

Na Boží věrnosti stojíme. Je-li „zamračená obloha“, potřebujeme si říci: „Slunce je stejně blízko, jako bylo ve dnech bez mraků. Mám sice pocit, že Bůh je daleko, ale mně jen něco zaclání výhled k Bohu.“ Proto je důležité si nejprve

uvědomit, v jaké míře zakouším Boží přízeň, zda si všímám, jak obrovskou mám pro něj cenu.

Na slavnost je důležité se připravit. Jak se připravujeme do divadla nebo na operu? Přečteme si něco o hře, libreto, něco o autorovi, okolnostech, možná i kritiku. Půjďme včas, abychom nasáli atmosféru, naladili se a nevnesli s sebou spěch - to bychom se na začátek nemohli soustředit. Toto vše víme a umíme. Podobně je to s přípravou na liturgii. Přejít v neděli do kostela a nemít přečtené texty z Písma, které se budou číst, by bylo neuctivé vůči Bohu i těm, kteří slavnost připravují.

Pozvání přátel na návštěvu vědomě prožíváme, těšíme se a připravujeme se na ně. Podobně chceme vnímat bohoslužbu - jsme zváni ke slavnostnímu stolu. Máme se na co těšit. Zážitek se nedá nařídít, dobrý pocit ze slavnosti nemáme úplně ve svých rukou (také nejde především o můj vlastní subjektivní pocit, i když má svou cenu). Ale jestli jsem si všímá pozorností, jimiž mě Bůh ve své přízni v posledních dnech obdaroval, pak možná v silnější míře zakusím, že mě Bůh rád vidí, že se za mě nestydí, že se ke mně veřejně před druhými hlásí, zastává se mě a věnuje mi velikou náklonnost. To s námi může udělat své...

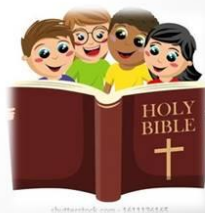
Václav Vacek: Pozvání k večeři Páně

Výuka náboženství

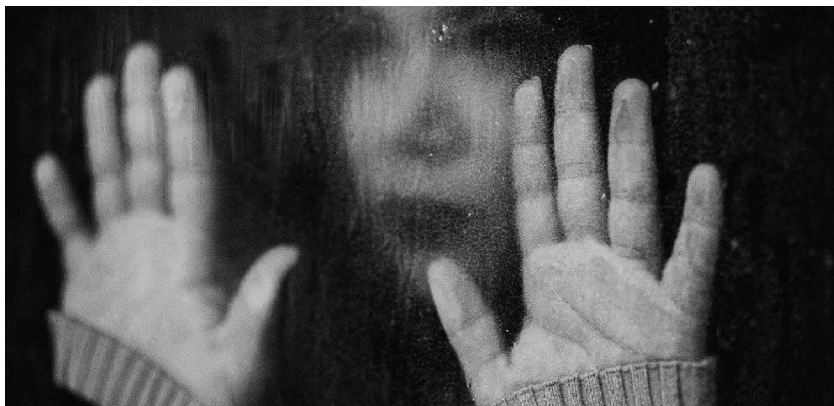
Každé druhé pondělí od 15.30 ve farním centru.

Přihlásit se můžete u sr. Veroniky
775 190 707

JEJICH BOLEST JE VĚTŠÍ

P. Michael Martinek, sdb

Chtěl bych se vrátit k zážitku z minulého pátku, kdy jsem se ve Staré Boleslavi zúčastnil smírné adorace, diskusního setkání a bohoslužby za oběti sexuálního zneužívání v církvi. Akci vedl biskup Zdenek Wasserbauer.

Jelikož jsem se sám s několika oběťmi i pachateli setkal a ten problém mně hodně leží na srdci, chtěl jsem tam nejen být, ale aspoň symbolicky pro ně něco udělat. Rozhodl jsem se pro kající pouť – jel jsem z Teplic až do Boleslavi na kole, a myslel jsem přitom především na své dva spolubratry salesiány, kteří byli obviněni ze zneužívání. A zároveň jsem se modlil za všechny, které oni – a nejen oni – svým jednáním zranili; některé z jejich obětí taky osobně znám. Uvědomil jsem si, že bolest těchto lidí je mnohem větší než bolest mých svalů po těch 112 našlapaných kilometrech. A taky že bolest těchto lidí je mnohem větší než bolest těch, kdo ji způsobili a teď musí nést důsledky.

Nejde o to, abychom rychle vyřešili případy sexuálního zneužití a tím smetli věc ze stolu. Naopak, na světlo budou přicházet stejně bolestné, ale zatím méně viditelné případy zneužití mocenského, duchovního, ekonomického. Problém je mnohem hlubší, než by se zdálo na první pohled: je třeba nově teologicky zpracovat pojetí moci v církvi, a tuto novou perspektivu promítnout do jejích organizačních struktur, kontrolních mechanismů, vzdělávacích a formačních institucí, vnitřních zákonů a pravidel. To je práce na mnoho let.

Když jsme se ve Staré Boleslavi loučili, uvedl biskup Wasserbauer, že by rád z takového setkání udělal tradici. „Dá-li Bůh, tak se za rok sejdem zase,“ prohlásil. Dá-li Bůh, tak i já se tam za rok zase vypravím. Nečekám, že do té doby vyřešíme problém. Ale věřím, že pokud se budeme dobře učit a poctivě pracovat, a hlavně pokud budeme naslouchat vanutí Božího Ducha, tak můžeme být o krok dál.

Christnet.cz

BAZILIKA MINOR

Milí farníci! Ve středu 4. října se na pražském arcibiskupství zúčastnili kapitulní probošt a farář Libor Bulín spolu se dvěma členkami farní a ekonomické rady staroboleslavské farnosti jednání s otcem arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem, kterému byla při této příležitosti předána žádost o prohlášení baziliky Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi za papežskou baziliku menší – minor.

Setkání proběhlo ve velmi přátelské atmosféře u kávy. Otec arcibiskup přislíbil, že se bude naše žádost projednávat při lednovém setkání Biskupské konference. Tuto žádost podpořil dopisem s oficiální prosbou za město Brandýs nad Labem - Stará Boleslav také starosta města Robert Pecha. Prosíme ze srdce naše farníky, aby tuto žádost provázeli svou vroucí modlitbou.

Marie Nohynková a Irena Fajmanová

APOŠTOLÁT MODLITBY ŘÍJEN 2023

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za církve na synodě

Modleme se, aby církve na všech úrovních přetvořila svůj životní styl nasloucháním a rozhovorem a nechala se vést Duchem Svatým na periferie světa.

Národní úmysl: Za řeholníky a řeholnice

Modleme se za ty, kdo se zcela zasvětili Bohu, aby žili ve svých komunitách v pokoji a vzájemné lásce.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

1.10. (neděle)	památka svaté Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2.10. (pondělí)	památka svatých Andělů strážných
4.10. (středa)	památka svatého Františka z Asissi
7.10. (sobota)	památka Panny Marie Růžencové
12.10. (čtvrtek)	památka svatého Radima, biskupa
14.10. (sobota)	památka svatého Kalista I., papeže a mučedníka
16.10. (pondělí)	památka svaté Hedviky, řeholnice a patronka Slezska
17.10. (úterý)	památka svatého Ignáce z Antiochie, biskupa a mučedníka
18.10. (středa)	svátek svatého Lukáše, evangelisty
28.10. (sobota)	svátek svatých Šimona a Judy, apoštolů

DNY VDĚČNOSTI ZA STVOŘENÍ

Kampaň zvanou „Dny vděčnosti za stvoření už několikátý rok na podzim (vždy od září do října) pořádá Ekologická sekce České křesťanské akademie. Jedná se o ekumenické dílo, pokoušející se vytvářet širší povědomí o ekologii a naší zodpovědnosti.

Zveme farnosti a sbory všech církví, křesťanské organizace a školy, aby na toto téma v daném období uspořádali nápaditá

setkání, přednášky, diskuse, hry, výlety, výtvarné soutěže, zkrátka cokoli pěkného. Věříme, že vyrůstá nová generace, která bude mít silnější povědomí, že jde o mnoho.

V rámci této kampaně se v našem městě uskuteční ekumenická bohoslužba s besedou na téma vděčnosti a zodpovědnosti za přírodu, naší péče o životní prostředí a klimatické spravedlnosti.

Místo a čas konání

Farní zahrada Evangelického sboru Horova 1885, Brandýs nad Labem
neděle 1. října v 16:00 hod.

Srdečně zvou křesťanské církve v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi

MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ NAD PÍSMEM

Přijměte pozvání na další setkání ve Farním centru v Jungmannově ulici **v úterý 10. října v 19 hod.**

Inspirací pro zamyšlení a modlitbu bude pokračování deváté kapitoly Janova evangelia.

Těšíme se na vás!

Vladimír Šimík, tel: 602 266 586, v.simik@centrum.cz

ZIP (glosa)

Všichni to dobře známe: řidiči se řadí střídavě za sebe, doprava i nálada houstne, ohleduplnost je nezbytná. Někde to nařizuje dopravní předpis (např. při snížení počtu jízdních pruhů), jinde je to otázkou velkorysosti těch, kteří mají přednost v jízdě. Typicky na T křižovatce, která je ucpaná z obou směrů.

Zpravidla se občas najde někdo, kdo se slituje nad řidičem, čekajícím na vedlejší silnici. Ale zažít situaci, kdy zip funguje na principu jeden zleva, druhý zprava bez ohledu na přednost a prakticky bez výjimky,

je zážitek, kdy si člověk říká: přece jen to s lidmi není tak zlé. A to nepředpokládám, že se zrovna na křižovatce sešli samí křesťané.

A víte, co je ještě lepší: Když se takhle střídavě zařadí za sebe darující a přijímající ohleduplnost a celá nepřijemná fronta se promění v bezva partu: nervozita jako zázrakem mizí a všichni odjíždějí s pocitem, že život je vlastně fajn.

vs

Jan Diviš
ZAHRADNICTVÍ

svatováclavské pouti a výzdobě obou chrámů při všech významných svátcích. Výzdoba je vždy velkolepá a esteticky vhodně doplňuje atmosféru slavností. Těšíme se na další spolupráci.

red

PODĚKOVÁNÍ

Rádi bychom vyjádřili velký dík za výbornou spolupráci Zahradnictví Jan Diviš při výzdobě podia

v rámci
Národní

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

NEDELNÍ MŠE SVATÉ VE FARNOSTI

Všetaty	8:15 h
Kozly	9:30 h
Kostelec n.L.	10:30 h (kostel sv. Víta, 1. neděle v měsíci kostel sv. Martina)
Skorkov	11:00 h
Dřísy	15:00 h

Přihlásit se k odběru aktuálních informací můžete zasláním e-mailu na adresu prenosy@staraboleslav.com

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.